

Varázslatos utazás

Esti mesék a világ minden tájáról

Láng Anna illusztrációival

MÓRA

Varázslatos utazás

Esti mesék a világ minden tájáról

Illusztrációk: Láng Anna

Móra Könyvkiadó

Tartalomjegyzék

Bevezetés	6
A kőleves (<i>Portugália</i>)	8
A szorgos tyúk (<i>Spanyolország</i>)	10
A macska és az egér (<i>Franciaország</i>)	12
A költő, aki mindenhez értett (<i>Írország</i>)	14
A kapzsi cukrász (<i>Skócia</i>)	16
A rozsdás farkú gébics (<i>Egyesült Királyság</i>)	20
Az okos veréb (<i>Belgium</i>)	25
Az aranypinty (<i>Belgium</i>)	26
A kerti törpe (<i>Hollandia</i>)	29
Fehérmedve-herceg (<i>Dánia</i>)	32
Így vesztette el a medve a farkát (<i>Norvégia</i>)	35
A sas és az ökörszem (<i>Kelta mese</i>)	36
Az aranylúd (<i>Németország</i>)	38
A varázslatos manók (<i>Németország</i>)	42
A ragyogó hal (<i>Olaszország</i>)	44
Giufà és a kereskedők (<i>Olaszország</i>)	47

Eva és a Szelek Királya (Csehország)	48
A rettegett sárkány (Lengyelország)	53
A gazda és a medve (Fehéroroszország)	54
A tizenkét hónap (Csehország)	57
Só (Magyarország)	60
Örök élet (Románia)	63
A makrancos kisegér (Macedónia)	64
A vizesvödrök (Albánia)	67
Boldogság (Görögország)	68
A három galamb (Tunézia)	71
A róka és a flamingó (Marokkó)	72
Az arany- és az ezüstfiú (Mali)	74
Így lettek csíkosak a zebrák (Botswanai Köztársaság)	77
Az ikrek (Kongói Demokratikus Köztársaság)	78
Szemet szemért (Szomália)	83
A kígyó és a kaméleon (Dél-Afrika)	84
A tök (Irán)	87
A szamár (Pakisztán)	88

A sakál (Pakisztán)	91
A bölcs tyúk (Tádzsikisztán)	92
Az elvarázsolt kert (Kirgizisztán)	94
A miniszterek és a teve (India)	96
Az okos nyúl (India)	101
Ezért nem repülnek az elefántok (India)	104
A kilencfejű madár (Kína)	106
Chang'e (Kína)	108
Ma Liang és a varázsecset (Kína)	110
A ló és a folyó (Mongólia)	112
Az öt testvér (Mongólia)	115
A bölcs kislány (Oroszország)	116
A hálátlan kígyó (Oroszország)	120
A vadász és a tigris (Szibéria)	122
A daru hálája (Japán)	124
A lány a dinnye belsejében (Japán)	126
A légy és a pók (Fülöp-szigetek)	129
Az irigy teknős (Fülöp-szigetek)	130

A barátság ereje (<i>Kambodzsa</i>)	133
A világosság eredete (<i>Eszkimó legenda</i>)	134
A fülemüle és a Csodaforrás (<i>Kanada</i>)	138
Ezért üvöltenek a farkasok a holdra (<i>Amerikai őslakosok</i>)	142
A prérifarkas, aki ellopta a Napot (<i>Amerikai őslakosok</i>)	145
A színek története (<i>Mexikó</i>)	146
A tapír és a bögőmajom (<i>Közép-Amerika</i>)	150
Az oroszlán és a szúnyog (<i>Kuba</i>)	153
A férfi, aki ellopta a kecskéket (<i>Santo Domingo</i>)	154
Szerelmes vulkánok (<i>Ecuador</i>)	157
Szegény krokodil! (<i>Argentína</i>)	158
Coquena (<i>Peru</i>)	160
Így mentette meg a motmot a tüzet (<i>Brazília</i>)	164
A Nap gyermekei (<i>Bolívia</i>)	167
A majom farka (<i>Brazília</i>)	168
Az Ombù (<i>Argentína</i>)	170
A varázstűz (<i>Ausztrália</i>)	172
A fekete kígyó (<i>Ausztrália</i>)	175

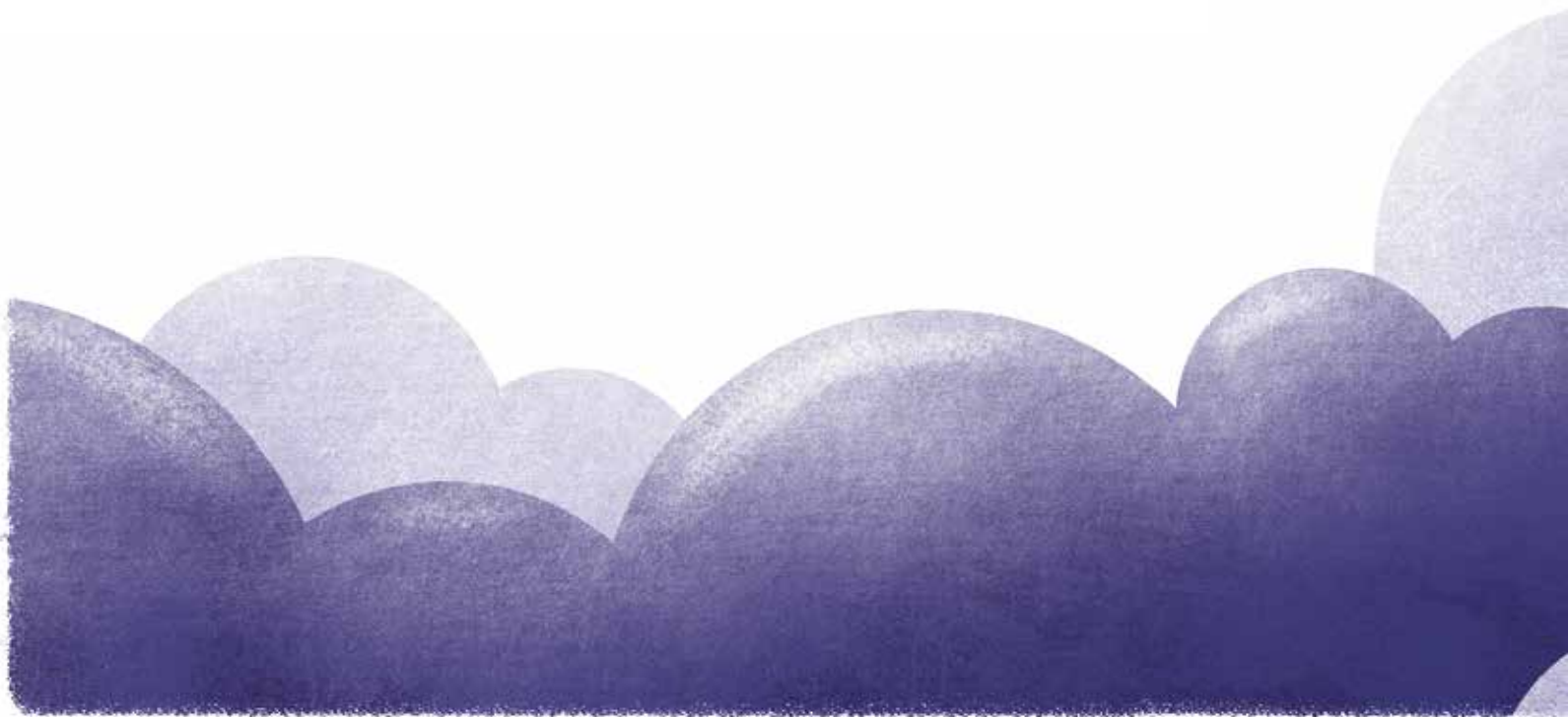

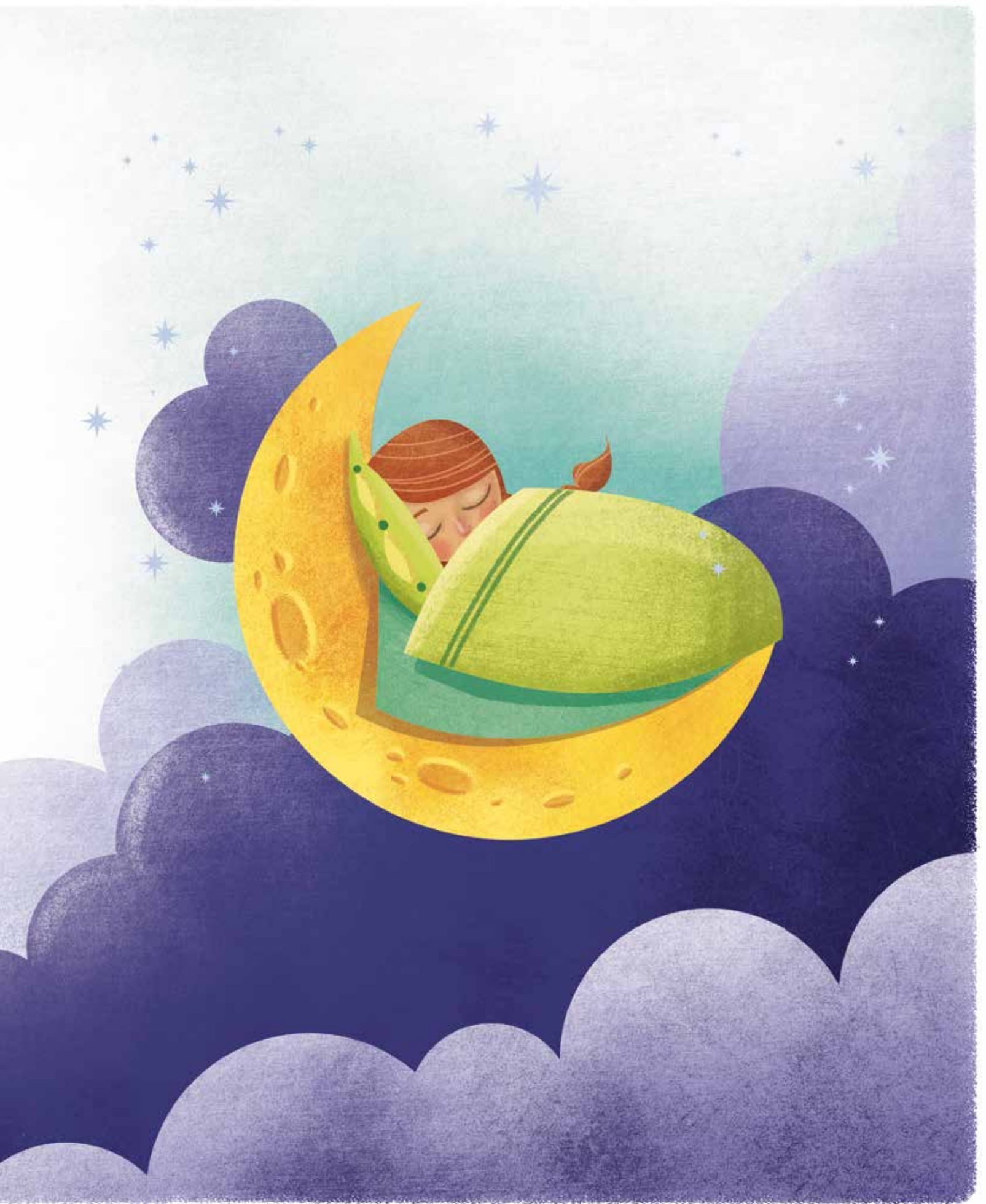
Bevezetés

„Mondasz egy mesét?”

Nincs olyan kisgyerek a világon, akinek ne hagyná el ajkát ez a mondat, amikor közeledik a lefekvés ideje. Nem számít, melyik országban él, és az sem, hogy a szívének kedves történetekben tündérek és manók, vagy épp zebrák és zsiráfok szerepelnek-e. Ennek az az oka, hogy a gyermeki képzelőerő könnyűszerrel túlteszi magát a különböző népek és kultúrák között húzódó határokon, falakon vagy különbségeken. Kizárólag a legfontosabb dologra koncentrálnak minden történetben. Ez pedig nem más, mint a varázslat!

A kötet a világ minden tájáról származó tündérmeséket gyűjti egy csokorba. Ezek jellegzetes, egymástól elütő néphagyományokat elevenítenek meg, és egytől egyig egyformán lebilincselőek. A történetek rövidek, élvezetesesek és kalandosak, tele feledhetetlen szereplőkkel. Nincs bennük semmi félelmetes, amely nyugtalanítaná vagy megijesztené a gyerekeket elalvás előtt. Segítenek álomba ringatni a kicsiket, hogy éjszakánként zavartalanul pihenhessenek Álomországban.

PORTUGÁLIA

A kőleves

Réges-régen élt egy zarándok, aki kétszer sosem tért nyugovóra ugyanabban a városban. Egy szép napon, amikor épp egy aprócska falun haladt át, megéhezett, de sajnos elfogyott az élelme. Törni kezdte a fejét, hogy hogyan juthatna egy kis harapnivalóhoz. Túl büszke volt hozzá, hogy alamizsnát kérjen, és még életében nem csent el egyetlen szem gyümölcsöt sem. Most azonban úgy tűnt, nincs más választása. Miközben a gondolataiba merülve sétált, megpillantott egy sima, világos színű és szabályos formájú apró követ a földön. A zarándok a követ látva rájött, hogyan kaphatna ebédet anélkül, hogy szégyenkeznie kellene. Bekopogtatott egy házba, amely látszólag egy tehetős gazdái lehetett, ugyanis hatalmas termőföldek és egy buja zöldségeskert övezte. Amikor a ház ura ajtót nyitott, az utazó így szólt:

– Jó reggelt! Hosszú ideje úton vagyok, és szeretnék megpihenni egy kis időre. Van nálam egy varázskő, amellyel a világ legfinomabb levest tudom elkészíteni. Szeretnék enni belőle?

Ezt követően előhúzta zsebéből az utcán talált követ. Úgy nézett ki, mint bármelyik másik kő, a gazda azonban nagyon szerette a levest, így úgy döntött, elfogadja az ajánlatot. Az utazó egy kis sós vízzel teli fazekat kért, amelybe belecsúsztatta a követ. Amikor a víz forrni kezdett, az utazó így szólt:

– Mindjárt kész, de még finomabb lenne, ha tennénk bele pár szem krumplit.

– Természetesen. Láttad a veteményeskertem, rengeteg krumplim van – válaszolta a gazda.

– Köszönöm. Így még jobb ízű lesz a leves.

Az utazó egy kis idő elteltével újra megkóstolta a levest:

– Mindjárt kész, de még finomabb lenne, ha tennénk bele néhány répát.

A gazda elment néhány répáért, és beleszelte őket a fazékba. Az utazó az újabb kóstolásokat követően kért egy kis káposztát, hagymát, majd némi babot... A gazdának ekkorra már összefutott a nyál a szájában, alig várta, hogy megízlelje a levest. Ám ekkor az utazó megszólalt:

– Kedves barátom, ez a leves már csak akkor lehetne ínycsiklandóbb, ha egy kis sertéshúst is tennénk bele. – Alig fejezte be a mondatot, a levesben máris ott rotyogott a hús. Pár perc elteltével az utazó elégedetten így szólt:

– Kész is! Ideje megkóstolni a különleges levesem.

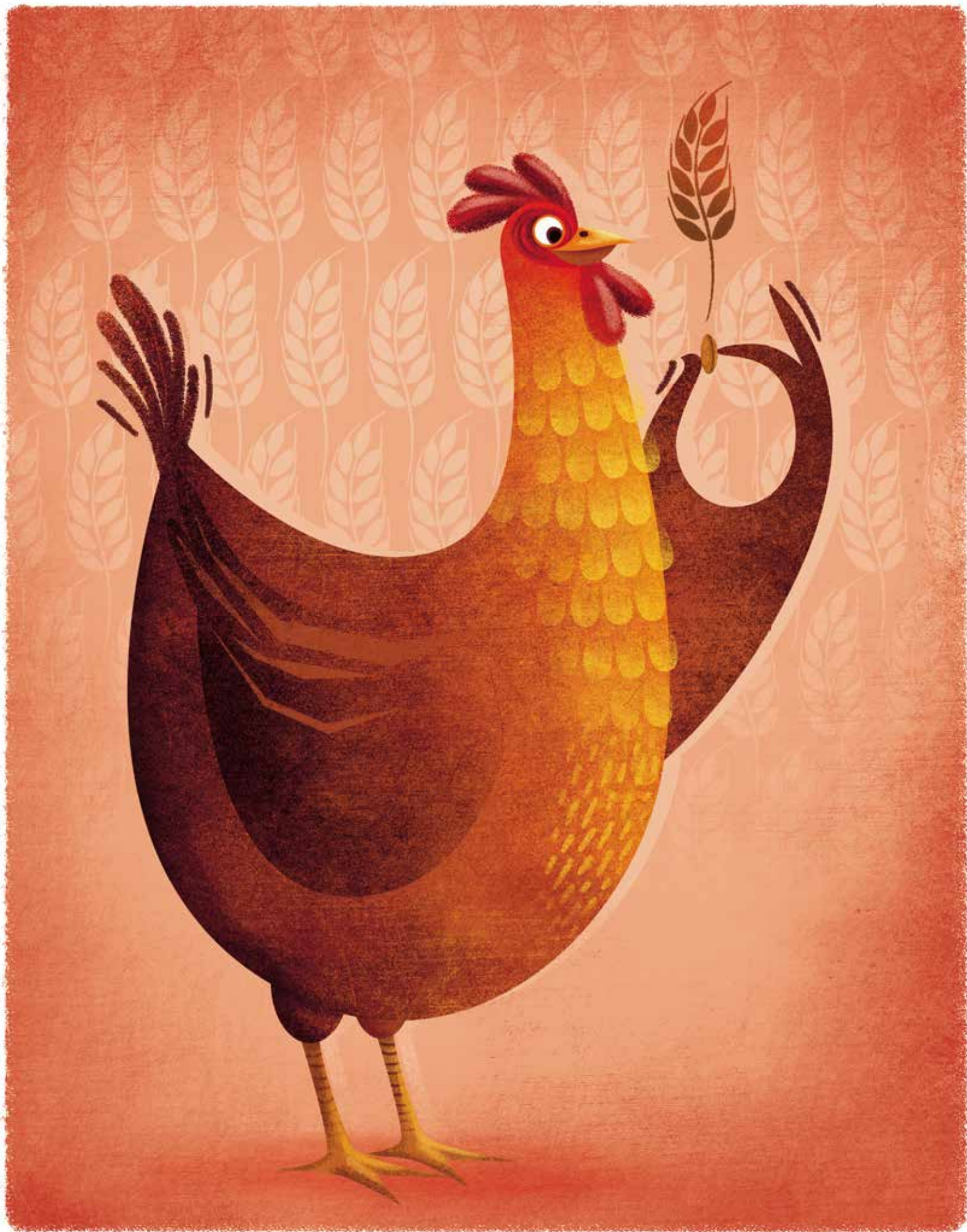
Az utazó kiszedte a levest, a két férfi pedig csendben falatozott. A gazda kisvártatva felkiáltott:

– Igazad volt! Ez volt életem legfinomabb levese. Ez valóban varázskő. Eladod nekem?

– Sajnos nem eladó. Egy idegen ország varázslója adományozta nekem.

– Akkor hát köszönöm, hogy legalább megkóstolhattam a levest! – felelte a gazda.

Az utazó folytatta zarándokútját, és többször is elővette varázskövét, hogy szegényezés nélkül jóllakhasson. A kőleves receptje elterjedt a különböző térségekben, és a fogás napjainkban is megízlelhető Portugália különböző részein.

SPANYOLORSZÁG

A szorgos tyúk

Hol volt, hol nem volt egy tyúkocska, aki épp a földön kapirgált élelmet keresve, amikor egy búzaszemre bukkant.

„Micsoda szerencse! El is vetem gyorsan a földbe!” – gondolta.

Vidáman összehívta szomszédait, hogy segítsenek neki egy mély lyukat ásni a földbe.

– Au, au! Fáj a lábam – mondta Zapata, a kacska.

– Au, au! Fáj a hátam – panaszkodott Juan, a kismalac.

– Örömmel segítenék, de sajnos nagyon fáradt vagyok – mondta Luis, a macska.

Így hát a tyúk egymaga végezte el a munkát: előkészítette a földet a csőrével és a lábával, majd elvetette a búzaszemet, és jól betemette földdel. Mindennap meglocsolta, amíg a mag ki nem csírázott. A hajtás először gyenge volt, ám napról napra egyre erősödött. A tyúk keményen dolgozott, míg barátai bolondoztak és fel-alá szaladgáltak a mezőn.

Egy szép napon a tyúk leszedte az érett búzakaralászt. Megőrölte, majd finom süteményt készített a lisztből.

– Milyen csodás illatok! Összefut a nyál a számban! – mondta kórusban a kacska, a kismalac és a macska.

Ekkor azonban a tyúk maga köré gyűjtötte kiscsibéit, és inkább velük ünnepelt.

– Csak azoknak jár belőle, akik megdolgoztak érte, a lustáknak pedig felkopik az álla! – felelte, miközben felvágta a süteményt.

FRANCIAORSZÁG

A macska és az egér

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy Rodilardus nevű macska, aki rendkívül ügyesen vadászott egérre. Az a pár egér, amelyet még nem falt fel, nem merte elhagyni a rejtekhelyét, és negyedannyit sem evett, mint amire szüksége lett volna.

Egy nap azonban a macskának sürgős elintéznivalója akadt, és a távollétében az életben maradt egerek kupaktanácsot tartottak arról, hogyan birkózzanak meg a rájuk leselkedő veszéllyel. Miután a vezér – egy idős, elővigyázatos egér – megnyitotta a megbeszélést, kifejtette, hogy szerintem mielőbb egy csengőt kellene Rodilardus nyakába akasztani.

Így amikor a macska rágcsálóvadászatba kezd, az egerek a csilingelést hallva időben elbújhatnak az egérlyukakban. Úgy tűnt, nincs jobb megoldás, és minden egér egyetértett az öreg, bölcs egér szavaival.

Egyedül azt nem tudták, hogyan tehetnék a macska nyakára a csengőt. Az egyik egér így szólt:

– Én nem rakom rá, nem ment el az eszem!

Egy másik ezt motyogta:

– Biztos, hogy nem tudnám megcsinálni.

A megbeszélés során nem jutottak előrébb, mert nem tudtak megegyezni.

Így hát az egerek továbbra is a lyukakban bujkálnak, és várják a megfelelő alkalmat, hogy elmeneküljenek a nagy macska elől.

ÍRORSZÁG

A költő, aki mindenhez értett

Réges-régen élt a Smaragd-szigeten egy költő, akinek volt egy rendkívül különleges hangszere. Egy varázshárfa volt, amely olyan gyönyörűen szólt, hogy a hangja mindenkit könnyekre fakasztott, ráadásul bármilyen kívánságot valóra tudott váltani. Egy nap a költő Ten városába ment. Érkezésekor épp leszállt az este, és a kapukat bezárva találta.

Fáradhatatlanul kopogtatott, míg nagy nehezen megjelent egy őr:

– Mit szeretnél, idegen?

– Nem vagyok idegen. Költő vagyok!

– Haha! – kacagott az őr. – Nincs szükségünk semmiféle költőre.

– Mire van szükségetek? – kérdezte a költő. – Esetleg egy kovácsra?

Megérintette a hárfa, mire azonnal előtűnt néhány kovácsszerszám.

– Nem – felelte az őr –, nincs szükségünk több kovácsra, építőmunkásra és mesteremberre.

– Akkor mondd meg a királynak, hogy itt áll a kapuban egy ember, aki mindenhez ért!

Az őr így is tett. Szavai felkeltették a király érdeklődését, aki a palotába hívatta a költőt.

A király első próbatétel gyanánt megkérte, hogy bírja szóra az udvari bolondot, aki egész életében meg sem nyikkant.

A költő a hárfa tette a kezét, és olyan szép dallamokat csalt elő belőle, hogy a király

alattvalója azonnal dalra fakadt. Az egész udvart lenyűgözte a jelenet, és rögtön a kegyeikbe fogadták a költőt, királyi vendéglátásban részesítve őt.

Egy nap a várost ostrom alá vették szörnyű ellenségeik, és az emberek jó ideig nem jutottak élelemhez. Így hát a költő a király színe elé járult, és engedélyt kért, hogy közbenjárjon az érdekükben.

A király rendkívül hálás volt, ám meghökkent, amikor a költő átment az ellenfél táborába. Úgy vélte, biztosan foglyul ejtették. Azonban a költő a másik táborba érve így szólt:

– A királyom arra kért, hogy szórakoztassalak titeket a zenémmel és az énekemmel. Így szeretne békejobbot nyújtani nektek.

Az örök mind kinevették, ám a tábornok megengedte neki, hogy dalra fakadjon.

A költő – akit Lughnak hívtak – megragadta a hárfát, és olyan gyönyörűen kezdett játszani, hogy mindenki könnyekig hatódott. Ezt követően így szólt:

– Kedves hárfám, változtasd ezeket az öröket lovakká!

És így is történt.

Néhányat a lovászok fogtak be, néhány pedig vadon élt tovább: a legenda szerint innen származik az ír lófajta.

SKÓCIA

A kapzsi cukrász

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy nagyon rendes, ám igen lusta cukrász Skóciában. Úgy hívták, Donald.

Nem a lustaság volt azonban a legnagyobb hibája. Donald igen szőrösszívű volt, így senki sem mert tőle szívességet kérni, ugyanis ha nem húzhatott hasznot a segítségnyújtásból, a kisujját sem mozdította.

Egy nap három tortát süttött: kettőt eladott a délelőtti során, egy azonban a kirakatban árválkodott, és még a délután közepére sem vette meg senki.

Hirtelen egy utazó suszter sétált el a cukrászat előtt, aki javításra szoruló cipőket keresett. Azonnal megakadt a szeme a finom tortán, és amikor belépett az üzletbe, abban reménykedett, hogy megkapja a szolgálataiért cserébe, ugyanis szűkében volt a pénznek.

Donaldnak egyetlen rossz cipője sem volt, így a suszter felajánlott neki egy pár teljesen új, piros cipőt, hogy rábírja az alkura.

„Lássuk, lássuk – morfondírozott a cukrász –, nekem most nincs szükségem rá, de még mindig eladhatom egy vevőnek. Ugyanakkor ha itt marad a torta, meg fog romlani, egy pár cipő viszont jó sokáig kitart!” Így hát a két férfi egyezséget kötött.

A cukrász belebújt az új cipőjébe, amelyet mintha ráöntöttek volna.

Fél óra elteltével azonban éles fájdalmat érzett a lábában – olyan érzés volt, mintha a cipője hirtelen összement volna. Ezt követően halk hangot hallott odalentről.

– Ide figyelj, te lusta cukrász! Nem látod, milyen piszkos a sütőd? Mikor seperted fel utoljára a padlót? Igyekezz, és tegyél rendet! Fogd a kezedbe a seprűt és a lapátot, ne lazálj!

